

Skatteministeriet

26. august 2022
J.nr. 2022 - 6795

Til Folketinget – Transportudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 630 af 18. august 2022 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Anni Matthiesen (V).

Jeppe Bruus

/ Rikke Kure Wendel

Spørgsmål

Vil ministeren redegøre for, hvorfor der er et loft på 60 dage i forhold til skattefri kørsels-godtgørelse?

Svar

Det er et grundlæggende skatteretligt princip, at erhvervsmæssige udgifter, det vil sige udgifter, der vedrører indkomsterhvervelsen, kan fratrækkes ved indkomstopgørelsen.

Derimod kan private udgifter ikke fratrækkes ved indkomstopgørelsen. Det følger af samme skatteretlige princip, at en arbejdsgiver skattefrit kan godtgøre sine ansattes erhvervsmæssige udgifter, men at de ansatte skal beskattes, hvis arbejdsgiveren godtgør deres private udgifter.

Reglerne om skattefri kørselsgodtgørelse, herunder for udgifter til kørsel mellem hjem og arbejde, har sin rod i disse principper. 60-dagesreglen, som spørgeren refererer til, findes i ligningslovens § 9 B, stk. 1. Denne bestemmelse definerer ved hjælp af objektive kriterier, hvad der skal forstås ved erhvervsmæssig kørsel. Det er:

- a) Befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads i indtil 60 dage inden for de forudgående 12 måneder.
- b) Befordring mellem arbejdspladser.
- c) Befordring inden for samme arbejdsplads.

For lønmodtageres vedkommende betyder det, at hvis de kører i egen bil, og kørslen er erhvervsmæssig som nævnt, vil arbejdsgiveren skattefrit kunne godtgøre lønmodtagerens udgifter til kørslen. Al anden kørsel end den, der er omfattet af ligningslovens § 9 B, stk. 1, er for lønmodtageres vedkommende privat. Udgifter til privat kørsel kan, trods det skatteretlige princip, jeg nævnte indledningsvist, fratrækkes ved indkomstopgørelsen med et beløb, som beregnes på grundlag af den normale transportvej ved bilkørsel efter en kilometer-takst, der fastsættes af Skatterådet, jf. reglerne om befodringsfradrag i ligningslovens § 9 C, stk. 1.

Den gældende objektive definition af erhvervsmæssig kørsel blev indført ved lov nr. 482 af 30. juni 1993. Baggrunden var et ønske om at forenkle skattereglerne på befodringsområdet. Den tidligere definition af udgifter til erhvervsmæssig kørsel talte om udgifter, der var nødvendiggjort af skiftende arbejdssteder eller flere samtidige arbejdssteder. Disse regler gav anledning til mange tvister, idet de krævede komplicerede overvejelser om arbejdets karakter, sondring mellem hoved- og biarbejdssted og sondring mellem skiftende og fast arbejdssted.

Efter indførelsen af den gældende objektive definition, herunder 60-dagesreglen, er det ikke længere nødvendigt at foretage disse overvejelser, men samtidig har man bevaret kerne i reglerne, nemlig at udgifter til erhvervsmæssig kørsel er fradragsberettigede/kan godtgøres skattefrit af arbejdsgiveren.

Forklaringen på, at man netop valgte en periode på 60 dage, findes i bemærkningerne til lovforslag L. 285, Folketingsåret 1992-93, hvor det helt lakonisk fremgår, at ”tidsrummet 60 dage er valgt, fordi det antages i de fleste tilfælde at dække arbejdsforhold, hvor der reelt foreligger stadigt skiftende arbejdspladser”.